

ara **Tu**

DIUMENGE, 3 DE MARÇ DEL 2013

CINEMA

ALMODÓVAR TORNA
A LA COMÈDIA

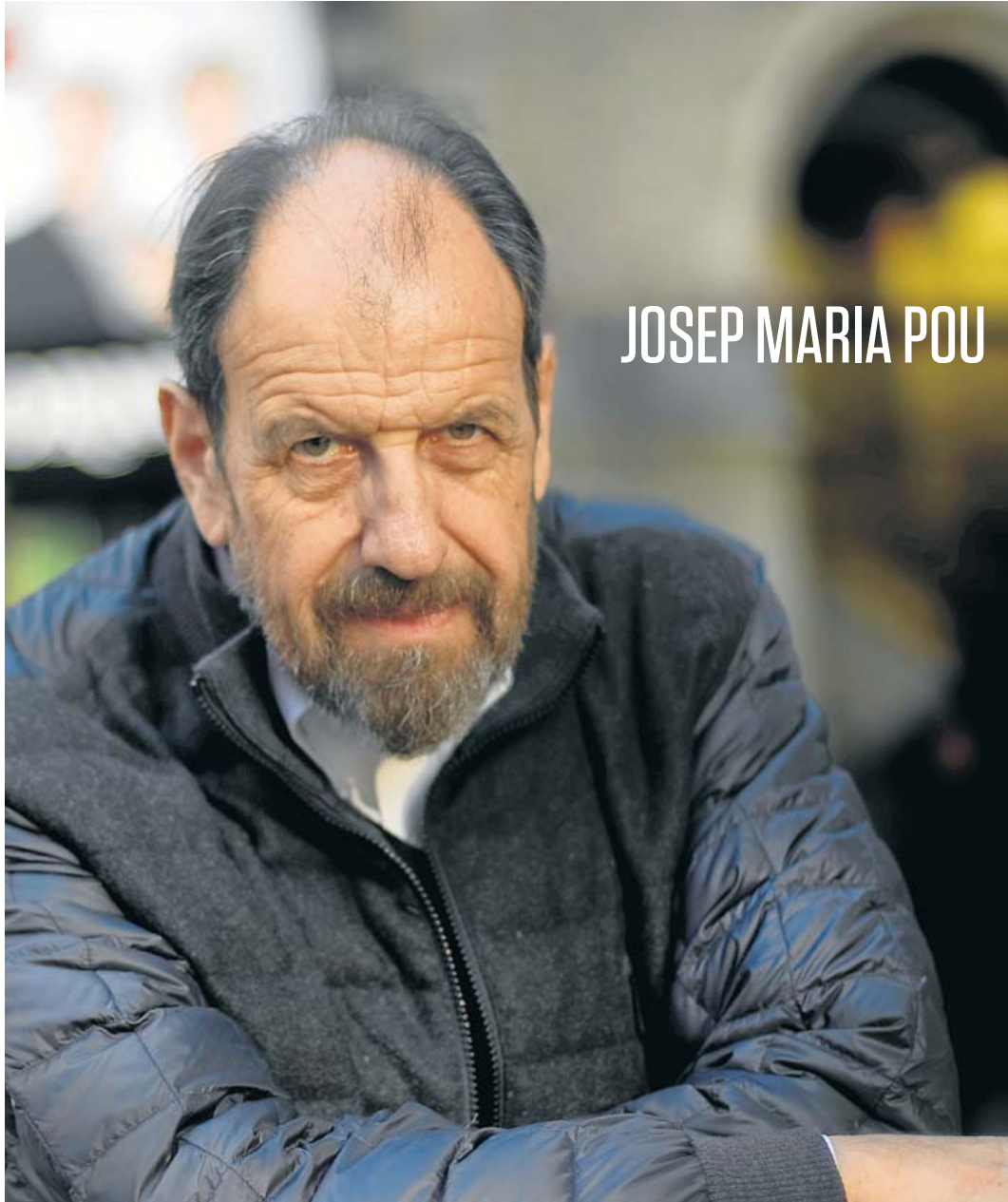
MODA

LES SABATES AMB
BLOC SÓN TENDÈNCIA

JOSEP MARIA POU

“M’he tret trenta anys de sobre”

JOSEP MARIA POU

“No dic en públic ni a qui voto ni amb qui em fico al llit”

PERFIL Josep Maria Pou (Mollet, 1944) va marxar a Madrid a fer teatre l'any 68 i ha viscut 35 anys a la capital espanyola. Va debutar en català l'any 87 al Teatre Romea, quan era Centre Dramàtic, amb Hermann Bonnin. Aleshores aquí se'l coneixia de veure'l a *Estudio 1* de Televisió Espanyola, però la gent ni sabia que era català. Es va donar a conèixer al gran públic al nostre país amb *Estació d'enllaç*, una sèrie de la qual té molt bon record. Fa deu anys que ha fixat residència a Barcelona, on dirigeix el Teatre Goya. A Madrid és responsable de programar La Latina i aquest març protagonitza la versió espanyola de *Celobert, A cielo abierto*. Té l'agenda plena de projectes fins al 2014. Al juny comença a dirigir un espectacle per al Festival de Mèrida, que després portarà al Grec a Barcelona. Més endavant dirigirà un espectacle que s'estrenarà a Bilbao i Madrid i acabarà venint al Goya. I a l'octubre s'embarca en un projecte molt ambiciós, del qual no pot parlar encara, que el podria ocupar tot un any. “Sóc un privilegiat, estic treballant a Focus, una empresa privada que té ajudes públiques, com totes les empreses privades, però que té una majoria de capital privat i és la productora més important d'aquest país. I et diria que de les dues o tres més importants d'Europa”.

— Estàs molt prim.

— Em va molt bé que en parlem perquè la gent es quedi tranquil·la. L'altre dia em va parlar una dona pel carrer i em va dir: “Senyor Pou, estic molt preocupada. Perdoni'm, però està malalt?” I no, al contrari, estic més sa que mai. He perdut 35 quilos en sis mesos. M'agrada dir-ho perquè sóc un exemple vivent que si es vol es pot. M'havia anat descuidant. Havia fet *Celobert* el 2003, i quan el 2012 la vaig assajar per tornar-la a fer em costava. I vaig descobrir que tenia 30 quilos més, a part de 9 anys més. Contra els 9 anys jo no hi podia fer res, però contra els 30 quilos, sí. Jo en això sóc molt disciplinat i molt radical. Vaig prendre una decisió en 24 hores. Vaig decidir que jo no volia ser un vell gras.

— Com ho has fet?

— Vaig localitzar un *coach*, un entrenador personal. Em va portar a un gimnàs i em va fer una dieta gens agressiva. No he passat gana. Vaig començar a anar al gimnàs a les 8 del matí el dia de Sant Jordi. Això no se t'oblida mai. I des del 23 d'abril fins al 18 d'agost havia perdut 30 quilos. Anant al gimnàs tres cops per setmana. És una de les millors coses que he fet a la meua vida personal. Mai m'havia trobat tan bé. No m'he tret només 30 quilos, m'he tret 30 anys de sobre.

— T'has tret una motxilla de sobre.

— Em trobo fantàsticament. He descobert el món de l'exercici físic, que jo no havia fet mai a la vida. Jo subvencionava el gimnàs. Pagava matrícula, hi anava un dia i no hi tornava més. Ara no penso deixar d'anar-hi mai i recomano que la gent faci exercici i es cuidi.

— T'ha pres hores de llegir?

— És absolutament impossible, perquè llegir és un vici. Les hores de llegir es busquen allà on sigui. El que feia, això sí, era treure'm hores de son. Jo anava al gimnàs de les 8.30 a les 10.30 del matí, i allà començava el meu dia. Les hores de llegir les trec de tot arreu, això no ho deixo.

— Encara vas a Madrid setmanalment?

— És impossible trencar el fil amb Madrid i tampoc vull fer-ho. Segueixo sent responsable de la programació del Teatre La Latina, i aquest mes faig *A cielo abierto* al Teatro Español de Madrid, la versió en castellà de *Celobert*. Per a mi Madrid i Barcelona formen part d'un conjunt, és com si agafés el metro i canviés de barri.

— Però ara ets més barceloní que mai.

— Quan vaig fer *Celobert*, fa 10 anys, vaig deixar la casa de Madrid i em vaig quedar només amb la de Barcelona. Estava empadronat a Madrid, hi he viscut 35 anys. Ara em noto molt vinculat a Barcelona. I quan vaig a Madrid vaig a un hotel. No tinc casa a Madrid. No la necessito. La meua casa és a Barcelona. A més, dirigint el Teatre Goya em sento integrat, compromès, sento que tinc una obligació amb el públic de Barcelona i per extensió de Catalunya. En aquest aspecte no concebo res que no sigui viure aquí.

— I de la triple faceta de programador, director i actor, amb què et quedes?

— No en tinc cap dubte: sóc actor per sobre de tot. És el que jo vaig triar en un moment determinat i és la raó de la meua vida. Recordo que fa uns anys em deien: “Tu ets un tio molt preparat, tu pots fer un pas més i ser director”. I jo deia: “Què collons? I per què ser director és un pas més que ser actor?” En tot cas deuen estar a la mateixa altura. Reclamo el reconeixement de creador per a un actor. Va arribar un moment de la

meva vida, als 60 anys, en què vaig acceptar dirigir un teatre perquè una de les meves responsabilitats és aportar tot el meu bagatge de 40 anys de teatre, col·laborar en el que pugui dins del meu ofici. Em sento en aquesta obligació que m'he creat jo mateix.

—Com està el món del teatre?

—Tinc un avantatge i és aquella dita castellana de *más sabe el diablo por viejo que por diablo*. Vaig començar al teatre el 68 i he passat pel franquisme, la Transició, pels inicis de la democràcia, i fins ara. He viscut èpoques en què es deia que al teatre no hi aniria mai ningú, per exemple amb el boom de la televisió. I tot això ha passat i el teatre segueix allà. Seria estúpid dir que ara està millor que mai, però no està pitjor que mai. El que passa és que està fallant una cosa fonamental, que és l'ajut públic a la cultura. Les administracions públiques han comès una greu irresponsabilitat, que és prescindir de gran part de les indústries culturals, del teixit que s'havia creat durant molts anys. En aquest moment s'ha de lluitar amb totes les forces del món perquè l'Estat segueixi assumint que té una obligació fonamental, primordial, que és mantenir el teixit cultural. Un teixit cultural molt bo, que s'havia creat durant molts anys. Això s'ha d'exigir a crits. I alhora hem de buscar alternatives.

—Com quines?

—És difícil sobreviure, per descomptat, però tancar és l'últim que s'ha de fer. Això em sembla una aberració. Hem de lluitar contra el fet que el Teatre Nacional tanqui una sala. Si no la pot mantenir, que la posi en mans d'algú que la pugui mantenir. Parlo fins i tot de cooperatives d'actors. El que em sembla pitjor és el mal que s'està fent als creadors, això que en podríem dir l'R+D del teatre es quedarà estancada si no hi ha possibilitat d'experimentar. La col·laboració amb la iniciativa privada ara és més necessària que mai. Vull deixar clar que no estic defensant de cap manera l'empresa privada com a panacea, la cultura és un dret de tothom i s'ha de cridar fins a quedar-se mut contra to-

tes les retallades. Perquè hi ha gent, per desgràcia, que es pensa que la cultura és prescindible i per això l'està castigant d'aquesta manera.

—Tens plans de fer cinema o tele?

—Cap de les dues coses no ha estat mai el meu objectiu. De fet jo no vaig voler ser actor, m'hi vaig trobar ficat. Jo volia ser com tu, periodista, em veia com a professional de la ràdio, fent un magazín. Em vaig trobar dins del món del teatre i llavors van començar a venir ofertes de teatre i de televisió. Sempre les he considerat efectes secundaris de la meua línia principal. Però també t'he de dir que jo davant d'una càmera sóc absolutament feliç. He disfrutat com un bèstia, tant com a dalt de l'escenari. Si hi podia treballar sense abandonar el teatre, ho feia. Si havia de triar, sempre guanyava el teatre. No per cap ideologia, ni vocació messiànica, ni per vocació de puresa, sinó pel fet que les històries que m'ofereien en el teatre eren sempre molt més interessants que les que venen d'un guió de cinema o de televisió. Tot i així he fet moltes coses de cinema que m'han agradat molt, entre les quals les dues pel·lícules de Ventura Pons. I molta televisió. Jo estic molt content d'haver fet, per exemple, *Estació d'enllaç* durant 4 anys, que va ser la meua porta d'entrada a Catalunya. Ara bé, jo necessito sentir-me responsable del que faig: sóc l'amo de la meua feina i aquest sentiment me'l dona el teatre, no me'l dona el cinema o la televisió. Dalt de l'escenari sóc absolutament responsable de tot el que estic fent.

—¿El periodista que no has estat et manté viu l'interès per l'actualitat?

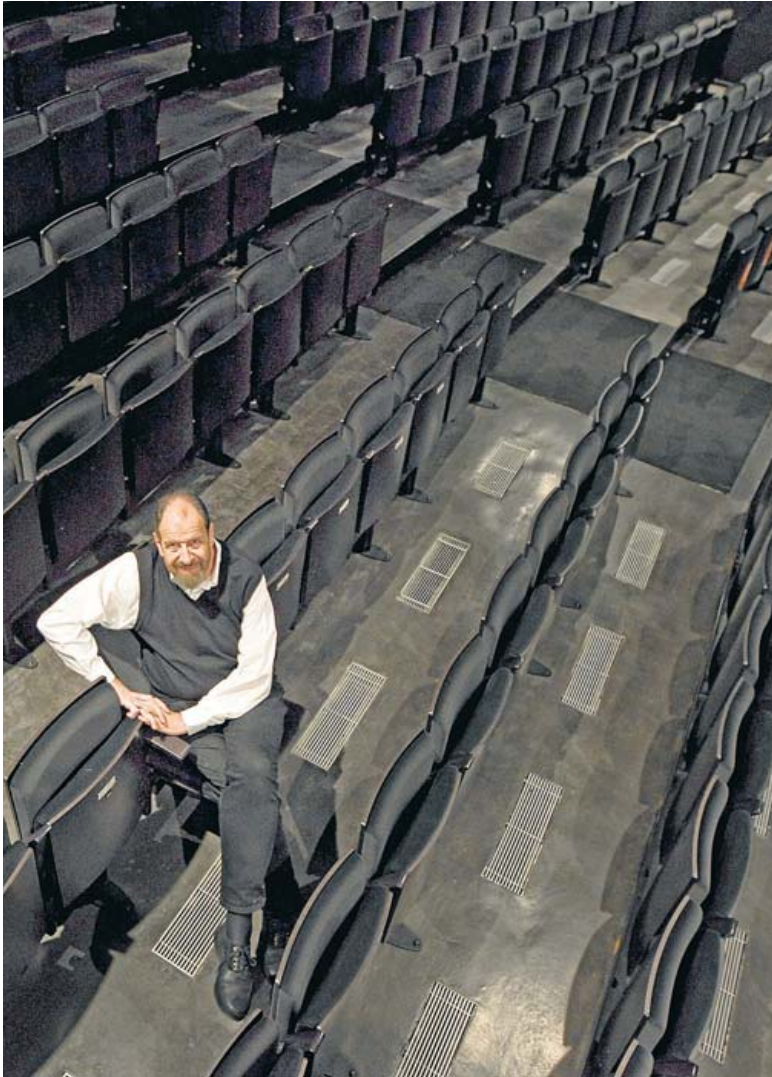
—Molt, molt. Sóc un viciós dels diaris. Gràcies a l'iPad ja no vaig tan carregat com abans, que anava amb sis diaris cada dia.

—Ets un lector indignat?

—A *Celobert* el personatge de la noia diu: "Jo ja no llegeixo els diaris". El meu pare deia: "Jo no miro les notícies, no hi estic d'acord". I jo li deia: "Collons, papa, són les notícies, no hi has d'estar d'acord. Són les notícies objectivament i ja està". I ara començo a pensar que el meu pare tenia raó. Ara he deixat de llegir diaris perquè veig que en els diaris només hi surt gent que no m'interessa gens, que no té res a veure amb la gent normal i decent que jo em trobo cada dia pel carrer o a l'escola o a la feina. Permet-me la coqueteria, perquè la gent em diu que no ho sembla, però tinc 68 anys, estic prop dels 70 anys, encara que vagi pel món com si en tingués 18 o 20. En qualsevol altre ofici jo estaria retirat i cobrant una jubilació. Dins d'aquesta edat, si que és veritat que ara començo a ser més escèptic que mai. Arriba un moment que n'acabo absolutament fastiguejat i dic: "M'estan prenent el pèl, m'estan mentint". He sigut sempre una persona molt activa i sempre a primera línia de tot. I de cop i volta dic: "Ja n'estic cansat". Hi té molt a veure que en els moments actuals hi ha un desencaç molt gran en relació a la política. Em costa molt no caure en el desen-

“Per desgràcia, hi ha gent que considera que la cultura és prescindible”

PERE TORREDÀ

cant i dir: "Mira, saps què, ja us ho fotreu, ja us ho fareu, no em crec res del que dieu".

— **Com veus la relació entre Catalunya i Espanya?**

— Si l'anàlitzem des de dalt sabem la mala relació que hi ha a nivell d'estats i a nivell de reconeixement de moltes coses. Puc parlar del carrer i de la gent i et diria que no hi ha cap problema, i a algú li pot semblar que sóc un ingenu. A Madrid durant molts anys, cada vegada que arribaven formades d'actors catalans eren rebuts amb els braços oberts al carrer, entre la gent —la del gremi i la resta—. En aquest aspecte no he tingut mai cap problema. Tampoc com quan, ja fa 15 anys, les relacions es van començar a deteriorar i a tensar una mica pels dos costats. Però s'està enverinant massa, i sobretot crec que s'hi està posant massa verí, que no és el mateix deixar enverinar que posar-hi verí. S'està posant voluntàriament massa verí per part de qui hauria d'estar més tranquil.

— **I tu com viuries la independència de Catalunya?**

— Jo he dit sempre que hi ha dues coses de les quals no vull parlar en públic: a qui voto i amb qui em fico al llit. Mai. No és falta de compromís, és una elecció personal. M'han demanat anar a 50 mitings i no hi he anat mai. L'únic carnet de partit que he tingut va ser al principi de la democràcia. Volia tenir el carnet de la CNT i el vaig demanar voluntàriament. I el primer i únic gran miting a què he anat a la meua vida va ser en plena Transició, el meravellós i fantàstic miting anarquista a la plaça de toros de Carabanchel a Madrid. Sempre dic que qui vulgui saber a quin partit voto i quina és la meua ideologia que estudiï els meus actes: es desprèn de la meua línia d'actuació i del que dic. En aquests moments jo et diria que no tinc cap sentiment ni cap necessitat de ser independent, no tinc cap necessitat de ser sobirà, no tinc cap necessitat de trencar amb ningú, no m'ho demana el meu cos, no m'ho demana el meu cap, no m'ho demana el meu cor.

— **Però estàs a favor del dret a decidir?**

— Lògicament estic a favor d'una consulta i que el poble decideixi. Aquí ve la segona qüestió, dins de la llei o fora de la llei? Sóc partidari d'esgotar fins al final les línies de diàleg i quan la gent de dalt diu que ja no hi ha cap més línia de diàleg, no m'ho crec. Per sobre de tot sóc català, he nascut a Mollet, he començat a fer els Pastorets com tots els nanos, he començat llegint *El patufet*, Folch i Torres, Àngel Guimerà i Espriu... i sóc un producte de la meua cultura, de la meua família i de les meves arrels, per descomptat, però també sento que formo part d'Espanya i formo part d'Europa i del món. I això no és cap fugida endavant, és que em sento així, és que arribo a Londres o Berlín i sento que sóc a casa i no tinc cap necessitat de tornar després perquè estic molt bé allà on sóc. Si Catalunya decideix majoritàriament, i té tot el dret a decidir-ho, que vol ser independent, viurà en una Catalunya independent i no farà res perquè deixi de ser-ho.